

Arrest

nr. 43 727 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. OUZOUBAIR en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 20 september 2009 het Rijk binnen en diende op 21 september 2009 een asielaanvraag in. Op 22 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, orthodox christen te zijn en tot de Amhara etnie te behoren. U bent geboren op 11 maart 1988 in X en woonde daar gedurende uw hele leven.

U gaf les aan het Misrak Goh College en in november –december 2007 (Khedar 2000 Ethiopische Kalender (hierna EK)) vroeg de directeur van de school – Getasew Ayalem – u of u het Ethiopische Patriottische Front (hierna EPPF) zou steunen. U gaf aan dat u dit wilde doen en begon vanaf toen met het ophalen van geld voor - en het verdelen van pamfletten van - het EPPF. U was voornamelijk bij de jeugdgroep van het EPPF betrokken. Op 25 mei 2009 (Genbot 17, 2001 EK) werd Getasew Ayalem gearresteerd. Toen u op 25 mei 2009 (Genbot 17, 2001 EK) van zijn arrestatie hoorde, vluchtte u weg naar uw oom Yared Alene te Addis Abeba. De ochtend nadien zond de politie een convocatie naar uw huis en op 31 mei 2009 of 1 juni 2009 (Genbot 23 of 24, 2001 EK) werd uw moeder gearresteerd en werd jullie huis verzegeld, omdat u niet verscheen. De dag nadien werd Enderasse Gebatehu – eveneens betrokken bij de jeugdgroep van het EPPF – gearresteerd en zijn huis doorzocht. Op 17 juli 2009 (Hamle 10, 2001 EK) ging u van Addis Abeba naar Dila. Daar vernam u dat het huis van uw oom Yared Alene doorzocht werd. Op 21 juli 2009 (Hamle 14, 2001 EK) reisde u verder via Moyale naar Nairobi – Kenia waar u op 28 juli 2009 (Hamle 21, 2001 EK) toekwam. U vertrok vanuit Kenia met een vliegtuig van KLM om op 20 september 2009 (Maskaram 10, 2002 EK) toe te komen in België waar u op 21 september 2009 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid wegens uw activiteiten voor het EPPF, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw betrokkenheid bij het EPPF niet aannemelijk kan maken. U verklaarde dat u in november–december 2007 (Khedar 2000 EK), nadat Getasew Ayalem, de directeur van uw school u dit vroeg, actief werd voor het EPPF – een oppositiepartij die de regering weg wil krijgen door gewapend verzet (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd om te verduidelijken waar en wanneer de EPPF aanvallen uitvoerde en of er slachtoffers vielen, bleef u vaag door te zeggen dat er in de late jaren negentig van de Ethiopische Kalender aanvallen waren in Quara, Welkayit, Metema en Tsegede (gehoor CGVS, p.6). Toen men u erop wees dat u pas in november – december 2007 (Khedar 2000 EK) actief werd voor het EPPF en u gevraagd werd om aanvallen te noemen die plaatsvonden in de periode toen u actief was voor het EPPF, gaf u aan dat EPPF samen met boeren uit de buurt van Quara strekten voor de vrijlating van gevangenen genomen boeren en dat dit na november–december 2007 (Khedar 2000 EK) was (gehoor CGVS, p.6). Verder gaf u aan dat er slachtoffers vielen bij deze strijd, maar u wist niet hoeveel het er waren en kon geen slachtoffer bij naam noemen (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd om specifiekere te zijn betreffende de plaatsen en tijdstippen van de aanvallen van de EPPF, gaf u aan dat u de dag noch de maand kende, maar dat het in Nefsgebeya was en in 2007-2008 (2000 E.K.) (gehoor CGVS, p.6). U gaf aan dat er bij deze strijd doden vielen aan de kant van het EPPF, maar wist niet hoeveel dit er waren en u kende evenmin hun namen (gehoor CGVS, p.7). Toen u verder gevraagd werd wanneer het EPPF ontstond, gaf u vaag aan dat dit tien jaar geleden was in de jaren negentig Ethiopische Kalender (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd om nauwkeuriger te zijn, gaf u aan dat het in 1999-2000 (1992 E.K.) was, maar dat u het niet preciezer meer wist (gehoor CGVS, p.7). Verder had u er geen idee van wie Ato Abuye Ayalew is (gehoor CGVS, p.15). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat Ato Abuye Ayalew een rechter is die op 25 februari 2009 bij het EPPF aansloot en dat dit feit media-aandacht kreeg (zie administratief dossier). Van iemand die in deze periode actief was voor EPPF (gehoor CGVS, p.4), mag men verwachten dat ze van specifieke acties die EPPF deed en van de toetreding van prominente personen op de hoogte is.

Verder gaf u aan dat u aan het hoofd van de jeugdgroep van het EPPF stond en dat u geld ophaalde en pamfletten van het EPPF uitdeelde (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd van wie u de pamfletten kreeg, gaf u aan dat u ze van Getasew Ayalem kreeg en dat hij ze van zijn bazen kreeg, maar wie deze 'bazen' waren, wist u niet (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd wanneer u geld ophaalde voor het EPPF, gaf u aan dat u dit één maal per maand deed, maar toen u gevraagd werd waar u dit geld ophaalde, bleek dat u zelf geld gaf en dat u geld kreeg van Enderasse Gebatehu – naast u en Getasew Ayalem het derde lid van de jeugdgroep – die het geld van andere leden ophaalde (gehoor CGVS, p.8-9). Toen u gevraagd werd waar Enderasse Gebatehu het geld ophaalde, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.9). Verder gaf u aan dat u met de 'jeugdgroep' éénmaal om de drie

maanden samen kwam en dat dan – onder andere – besproken werd hoe het bereik te vergroten. U gaf aan dat jullie dit dachten te realiseren door pamfletten te verdelen en door mensen aan te moedigen om op de EPPF radio af te stemmen (gehoor CGVS, p.9). Toen u daarop gevraagd werd op welke frequentie de EPPF radio terug te vinden was, gaf u aan dat dit op de korte golf was, maar dat u de frequentie niet meer wist (gehoor CGVS, p.9), wat vreemd is daar u de mensen moest duidelijk maken op deze frequentie af te stemmen. Toen u gevraagd werd of – buiten Getasew Ayalem en Enderasse Gebatehu – nog leden van het EPPF opgesloten zaten, gaf u aan dat er vele gevangenen in uw buurt waren, maar dat de mensen er niet veel van hoorden omdat er geen media is (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd naar nemen van andere leden van het EPPF die opgesloten zaten, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.15).

Gelet op bovenstaande talrijke onwetendheden maakt u het niet aannemelijk dat u betrokken was bij het EPPF en bijgevolg vervolgd hebt te vrezen voor de door u beweerde betrokkenheid bij het EPPF.

Verder kunnen betreffende de reden van de arrestatie van uw baas Getasew Ayalem en de reden waarom u gezocht zou worden, volgende bedenkingen gemaakt worden.

U gaf aan dat Getasew Ayalem op 25 mei 2009 (Genbot 17, 2001 EK) gearresteerd werd en dat u – toen u diezelfde dag van zijn arrestatie hoorde – naar uw oom Yared Alene te Addis Abeba vluchtte (gehoor CGVS, p.11). U gaf aan dat Getasew Ayalem gearresteerd werd, omdat hij de dagen voordien het front had bezocht met geld dat hij van jullie kreeg. Toen u gevraagd waarom u dacht dat dit de reden van zijn arrestatie was, ontweek u de vraag door te stellen dat het wou zeggen dat ze zijn activiteiten ontdekten. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat dit de reden wel moest zijn, want indien hij een andere misdaad begaan zou hebben, dan konden ze eerst een convocatie zenden (gehoor CGVS, p.11). Uit bovenstaande blijkt dat u niet zeker weet waarom Getasew Ayalem gearresteerd werd en dat het slechts een gissing van uw kant is dat hij gearresteerd werd omwille van zijn activiteiten voor EPPF. Dat in de door u neergelegde tekst (proclamatie nr. 652/2009) zou staan dat 'elke link meteen oppositiepartij kan leiden tot een verrassingsaanval' (gehoor CGVS, p.11 en administratief dossier), wil niet zeggen dat dit in casu het geval was.

Toen u gevraagd werd waarom u – toen u van de arrestatie van Getasew Ayalem hoorde – naar uw oom Yared Alene te Addis Abeba vluchtte, gaf u aan dat u wist wat er met u ging gebeuren. U gaf aan dat u zich realiseerde dat u hun slachtoffer zou worden indien u niet wegliep en dat u voorbeelden kende van wat gebeurde met mensen die beschuldigd werden van het omverwerpen van de regering (gehoor CGVS, p.11-12). Wat u als 'weten' poneerde, is echter louter giswerk.

Verder gaf u aan dat u voor de overheid moest verschijnen, omdat u volgens hen een terroristische organisatie steunde. Toen u gevraagd werd hoe de overheid op de hoogte was van uw activiteiten voor deze 'terroristische' organisatie, stelde u dat de overheid dit wel ontdekt moet hebben nadat ze Getasew Ayalem arresteerden (gehoor CGVS, p.13). Toen gevraagd werd waarom u dit laatste dacht, gaf u aan dat het de gewoonte is om een slachtoffer te laten bekennen wie zijn/haar contactpersonen zijn (gehoor CGVS, p.13). Ook deze stellingen zijn louter hypothetisch.

Overigens dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de arrestatie van uw moeder.

Vooreerst gaf u aan dat de politie op 26 mei 2009 (Genbot 18, 2001 EK) een convocatie opstuurde waarin ze vroegen dat u voor de overheid zou verschijnen, maar omdat u niet kwam opdagen werd uw moeder twee dagen later, 28 mei 2009 (Genbot 20, 2001 EK), gearresteerd en werd het huis verzegeld (gehoor CGVS, p.12). Later verklaarde u dat u op 31 mei 2009 (24 Genbot, 2001 EK) hoorde dat uw moeder gearresteerd werd en dat haar arrestatie dus op 31 mei 2009 (23 Genbot, 2001 EK) of 1 juni 2009 (24 Genbot, 2001 EK) geweest moet zijn (gehoor CGVS, p.13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kebele identiteitskaart toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. Verder legde u een door u behaald taaldiploma voor, wat uw scholing aantoonde, maar dat verder niet relevant is voor uw asielrelaas. U legde de antiterrorismeproclamatie voor en een artikel betreffende de grens tussen Ethiopië en Soedan, maar deze betreffen enkel de algemene situatie en tonen uw persoonlijke problemen niet aan. U legde geen document voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan *“van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en het artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing *“het artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”* schendt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet een algemene bepaling betreft die stelt *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Dit onderdeel is dan ook niet nuttig aangevoerd.

2.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt haar originele kebele identiteitskaart ter staving voor maar blijft onduidelijk over het bezit van een paspoort. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde ze *“Ik had geen paspoort”*, terwijl ze tijdens het CGVS-verhoor verklaarde dat het reisdocument bij de Somalische smokkelaar bleef (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dit klemte te meer nu verzoekster haar reisweg niet adstrueert terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster kent de naam niet van de smokkelaar die haar begeleidde en heeft evenmin

kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee ze de douane passeerde. Verzoekster weet enkel te vertellen dat het valse paspoort een bruine kleur had en een foto werd gebruikt van een vrouw die erg op haar lijkt. Verzoekster gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Dat zij als jonge alleenstaande vrouw kon reizen zonder zelfs de naam te kennen op het valse paspoort is dan ook niet geloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een reispas voor te leggen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster beweert betrokken te zijn bij het EPPF maar legt hiertoe geen enkel nuttig element voor. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoekster ontkent haar onwetendheid over de EPPF niet en tracht in het verzoekschrift haar onwetendheid over de aanvallen, slachtoffers, structuur en werkwijze van het EPPF te verklaren. Vooreerst wijst verzoekster op het feit dat het EPPF onderverdeeld is in een militaire en niet-militaire vleugel waaronder verzoekster valt. Daarnaast stelt het verzoekschrift dat verzoekster slechts een *“klein visje”* is en bijgevolg *“geen weet hebben over de details van de organisatie”*. Tot slot stelt het verzoekschrift *“Binnen zulke organisaties heerst er een groot wantrouwen ten aanzien van mekaar. Dit wantrouwen zou voortvloeien uit de angst binnen het E.P.P.F. om infiltranten behorende tot de huidige regering”*.

3.3. Verzoekster meent te moeten vluchten omwille van haar politieke activiteiten. Er kan dan ook verwacht worden dat ze zowel haar eigen activiteiten, de voornaamste partijgebeurtenissen en de belangrijke personen uit haar politieke omgeving kan toelichten. Bovendien is het redelijk ervan uit te gaan dat verzoekster, voor zover zij aansluiting zocht bij een illegale beweging, hiervoor een meer dan normale belangstelling toonde en doorgedreven overtuiging. Dat verzoekster geen basiskennis heeft over het EPPF tast de waarachtigheid van haar voorgehouden politieke engagement fundamenteel aan te meer nu verzoeksters verklaringen geenszins voldoende zijn om haar verregaande onwetendheid te verschonen. Verzoekster verklaarde tijdens het verhoor immers zelf dat ze aan het hoofd stond van de plaatselijke jeugdgroep (zie gehoorverslag CGVS, p.8) en het *“aanmoedigen van jeugd om bij EPPF leger te gaan”* (zie gehoorverslag CGVS, p.8) tot haar taken behoorde. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk hoe de vrees voor infiltranten als verklaring kan dienen voor verzoeksters verregaande onwetendheid over de publiek bekende structuur van het EPPF.

3.3.1. De bewering uit het verzoekschrift *“De hoger geplaatste zouden heel zorgvuldig omgaan met de vertrekking van de informatie omtrent de militaire afdeling, zeker wat het aantal slachtoffers betreft. Als het volk namelijk op de hoogte wordt gebracht omtrent het aantal slachtoffers, zou het E.P.P.F. diens steun weleens kunnen verliezen, uit vrees voor de represailles vanwege de huidige regering. Ook zouden er vermoedelijk leden behorende tot de niet-militaire afdeling van het E.P.P.F. afvallen”* druist in tegen verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-verhoor *“Hoe wil EPPF dit [doel] bereiken?” “Door gewapend verzet”* (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Het is aldus geen geheim dat het EPPF het huidige regime wil omverwerpen met gebruik van wapens. Bijgevolg is het allerminst logisch dat de partij het bestaan van slachtoffers voor haar leden zou verbergen. Daarenboven wijst verweerder er terecht op dat *“Succesvol uitgevoerde acties zijn immers het propagandamiddel bij uitstek voor een partij die*

verandering nastreeft door middel van de gewapende strijd. Men zou dan ook verwachten dat verzoekster, die volgens haar beweringen instond voor de propaganda van de beweging, over enige informatie zou beschikken over acties die werden uitgevoerd. Uit haar verklaringen blijkt echter het tegendeel."

3.3.2. Verzoekster meent dat gebrekkige communicatiemiddelen en *"Gezien de politiek die de huidige regering nu voert omtrent de media, is het zelfs aannemelijk dat de buitenlandse organisaties meer kennis hebben over het reilen en zeilen binnen het E.P.P.F. dan de niet militaire leden die zich op het laagste echelon bevinden binnen het E.P.P.F."*. Verzoeksters onwetendheid over de toetreding van rechter Ato Abuye Ayalew tot het EPPF kan volgens haar verklaard worden door de afstand tussen de streek waaruit de rechter afkomstig is en de streek van verzoekster. Bovendien stelt verzoekster dat er via het internet veel aandacht werd besteed aan de toetreding, maar *"het in Ethiopië niet voor de hand liggend is om toegang te krijgen tot het internet"* waarbij ze naar internetartikels verwijst en ze *"de toetreding van de rechter tot het E.P.P.F. niet gehoord heeft via de radio"*. Indien mogelijk is dat de communicatie en persvrijheid in Ethiopië minder vanzelfsprekend is dan in België dan kan van een leerkracht minstens een zekere partijgeschooldheid en ruime belangstelling verwacht worden te meer nu verzoekster zelf instond voor de propaganda. De Raad ziet overigens niet in hoe een afstand tussen twee streken verzoeksters onwetendheid aangaande de toetreding kan toedekken. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze, gezien haar positie binnen de partij, niet door andere leden op de hoogte werd gesteld van de toetreding. Ten slotte verwijst de Raad naar de terechte opmerking van verweerder *"dat de overstap van een rechter, dus een voornaam lid van de heersende autoriteiten, een, op het vlak van propaganda, belangrijk feit is in de strijd tegen de autoriteiten"*.

3.4. De bestreden beslissing stelt voorts *"Toen u daarop gevraagd werd op welke frequentie de EPPF radio terug te vinden was, gaf u aan dat dit op de korte golf was, maar dat u de frequentie niet meer wist (gehoor CGVS, p.9), wat vreemd is daar u de mensen moest duidelijk maken op deze frequentie af te stemmen"*. Het verzoekschrift stelt dienaangaande *"Gayent kan en moet worden getypeerd als een arme streek. De radio die wij kennen is met te vergelijken met de radio's die in Gayent in omloop zijn. De radio's in Gayent zijn inderdaad ouderwets, opdat je als het ware de oor dicht bij de radio dient te houden om een bepaalde frequentie te bekomen. Daarnaast herinnert verzoekster ook aan de controle die door de overheid wordt gevoerd op de media, waaronder de radio"*. De Raad ziet geenszins in hoe verzoeksters bewering dat de media onder strenge controle van de overheid staat en er in Ethiopië geen moderne radio's te vinden zijn kan verklaren waarom ze de radiofrequentie van de EPPF niet kent te meer nu oudere radio's geen voorgeprogrammeerde zenders hebben en manueel moeten afgestemd worden op de frequentie. Voorts kan de bewering *"immers veranderde de frequentie regelmatig"* haar onwetendheid niet toedekken gezien verzoeksters beweringen verantwoordelijk te zijn geweest voor de propaganda via die bewuste frequentie. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekster geen weet heeft van andere EPPF-sympathisanten die, naast haar twee collega's, gearresteerd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Verzoeksters onwetendheid is van die aard dat ze niet aantoonbaar een oppositiemilieu te kennen. De gevolgen hieruit, waaronder de arrestatie van haar moeder, kunnen dan ook niet overtuigen te meer nu ze hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens het verhoor gaf verzoekster immers verschillende data aan (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Verzoekster wijt deze tegenstrijdigheid aan een *"miscommunicatie tussen verzoekster en de ondervrager"* en stelt dat deze tegenstrijdigheid *"geen afbreuk"* doet *"aan het feit dat de moeder onder arrest is"*. Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Ook stelde verzoekster tijdens het CGVS-verhoor geconvoceerd te zijn. Ze legt ter terechtzitting een faxkopie neer van een convocatie door de rechtbank van Lay Gaynt regio waaraan geen geloof kan worden gehecht. Het is vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat documenten slechts ondersteunde bewijswaarde hebben bij coherente en geloofwaardige verklaringen. Overigens hecht de Raad geen geloof aan faxkopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoekster wijst op rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 oktober 2001, nr. 100.275 en RvS18 januari 2006, nr. 153.988), stelt de Raad dat de bestreden beslissing niet alleen gebaseerd is op tegenstrijdige en vage verklaringen, maar ook op verzoeksters gebrekkige politieke kennis aangaande het EPPF. Verzoeksters verklaringen getuigen immers geenszins van een politieke kennis, laat staan van een politiek engagement. Verzoekster kan niet enerzijds stellen dat zij moet vluchten omwille van een doorgedreven politiek engagement en anderzijds wanneer zij tekort schiet in haar toelichtingen, stellen dat zij geen partijkennis kon hebben

omwille van communicatiemoeilijkheden. Een vervolging omwille van politieke redenen kan dan ook niet overtuigen.

3.5. Met betrekking tot verzoeksters verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten, internetartikels en rechtsleer in haar verzoekschrift en het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voorts legde verzoekster een document aangaande de Ethiopische anti-terrorismewet voor. Het bestaan in Ethiopië van een eigen anti-terreurbeleid wordt niet ontkend maar bewijst geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster.

3.5.1. Wat de tolk betreft dient te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Zij kreeg de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf. Bovendien was haar advocaat, aan wie eventuele problemen konden worden gesignaleerd, gedurende het hele verhoor aanwezig. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Haar opmerking in het verzoekschrift is dus laattijdig. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.6. Tot slot stelt de Raad vast dat het voorgelegde schoolcertificaat de scholing bewijst van de persoon vermeld op het document. Het ter terechtzitting neergelegde partijattest kan de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen nu dit stuk werd uitgereikt op vraag en aldus geen objectieve waarde heeft. Overigens is niet ernstig dat deze getuigenis die aan verzoekster is gestuurd op haar vraag, beweert dat verzoekster behoort tot de partijleden die spoorloos zijn.

3.7. Verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging komt niet oprecht voor en is louter gebaseerd op vermoedens en eventualiteiten. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen bijkomende argumenten aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK